

Het Balkon van Altstadt Rotterdam. rv

Cultuur En Media

⌚ 3 min.

'Het Balkon' van Jean Genet oogt vrolijk, maar de onderhuidse dreiging is steeds voelbaar

Theater | recensie

HANS SMIT

Het Balkon

Altstadt Theater Rotterdam

"Iemand nog een dekentje?" De medewerkers van het Altstadt Theater in Rotterdam-Delfshaven leggen bezoekers in de watten. Niet overbodig, want in de grote vierkante zaal is het aan de frisse kant. Het publiek zit rondom het speelvlak waar het huisgezelschap Het Balkon speelt. Een stuk van Jean Genet dat sinds de publicatie in 1956 slechts sporadisch te zien was in Nederland. Toevallig relatief vaak in de havenstad; bij het Rotterdams Toneel in 1967 en bij het Ro theater in 1978.

Misschien komt dat door de rauwe aard van het stuk. De rebelse Franse

toneelschrijver speelt met schijn en werkelijkheid en de moraal van machthebbers. Hij plaatst Het Balkon in het bordeel van Madame Irma, een soort maatschappij in het klein waar iedereen de rol kan spelen die hij wil: of dat nu bisschop, generaal of rechter is, als je maar genoeg betaalt is alles mogelijk. De meisjes van Irma spelen het spel wel mee. En dan is er ook nog de échte politiecommissaris voor wie het hoogst haalbare is, dat iemand hem zal willen spelen in het bordeel. Intussen bedreigt de revolutie die buiten woedt deze constellatie. 'Is er nog nieuws van buiten?' is een regelmatig terugkerende zin.

Altstadt wil een platform zijn voor het wat schrale (tekst-)theaterlandschap van Rotterdam en Genet is daarbij een goeie keus: Het Balkon dendert verbaal bijna drie uur lang door en is in de regie van Johan Simons een heerlijke etalage geworden van theatraliteit en acteergeweld die aan de films van Fellini doet denken.

De meer dan twintig rollen worden op de lege speelvloer over een handjevol acteurs verdeeld die de uitgebreide regieaanwijzingen van Genet in hun tekst opnemen. Niki Verkaar neemt met haar elastieken lichaam alle meisjes voor haar rekening. Délano van den Berg heeft niet meer dan een mijter of pruik nodig om in een wellustige bisschop of rechter te transformeren.

Maar de echte power komt toch wel van Elsie de Brauw als Madame Irma en vooral van Bert Luppés als de politiecommissaris. Lange tijd is zijn enige bijdrage hardop de regieaanwijzing 'Mitrailleurvuur!' roepen vanaf de zijkant maar áls hij dan opstaat trekt hij in zijn lange leren jas als een stofzuiger alle aandacht naar zich toe. Dreigend en sluipend, en passant een dansje makend met een bezoeker die terugkeert van het toilet.

Schmieren wordt het nergens. Het Balkon oogt vrolijk, maar de onderhuidse dreiging en actualiteit zijn voortdurend goed voelbaar, zelfs als tijdens scènewisselingen het lieflijke Edelweiss klinkt. 'Blessing my homeland forever' is immers een wens die van alle tijden is.

Te zien t/m februari. Info: altstadt-rotterdam.nl